

OTTAWA'DAN MERHABA

OTTAWA'DA HER ETKİNLİKTE SEVGİYİ GÖRDÜM

12 Mayıs 2001, Cumartesi günü bir sergi açılışında Sayın Büyükelçimiz Erhan Öğüt, Dergi Merhaba'ya Ottawa'dan haberlerle destek olmanın öneminden bahsetti ve Ottawa'da bu iş için birinin ya da birilerinin görevlendirilmesinin iyi olacağını söyledi. Ben de severek bu desteği vereceğimizi söyledim ve hemen ilk görüşmemi orada sergiyle ilgili kişilerle yaptım. Bu yazımda Ottawa'daki etkinlikleri ve izlenimlerimi Dergi Merhaba aracılığıyla sizlerle paylaşacağım. İzlenimlerimi dedim, çünkü bu haberleri tarafsız bir gazeteci edası ile değil de kendi pencereden bakarak aktarmanın daha içten olacağını düşünüyorum.

Bu yazımın başlığını "Ottawa'da Her Etkinlikte Sevgiyi Gördüm" şeklinde koydum. Umarım bu sevgiyi yazımı okurken size hissettirebilirim.

Benim Ottawa'daki etkinliklere katılmam 23 Nisan Ulusal Egemenlik ve Çocuk Bayramının kutlamaları ile başladı. Haftalar öncesinden 22 Nisan'da kutlayacağımız şenlik için çok içten, özverili bir ekiple çalışmalarına başladık. Ekibin yanısıra, çocuklarımız da çok çalıştılar. Onlara şarkılar ve şiirler öğrettik. 3 ile 13 yaş arasındaki çocuklarımız sahneye çıktıklarında şarkı, şiir ve kısa tiyatro ile büyük alkış ve takdir topladılar. 3 ve 4 yaşındaki iki kızımız, Sıla Deniz ve Ayda o günün en çok ilgi çeken çocuklarıydı. Yaşlarının aksine becerileri o kadar büyüktü. Ayrıca Ottawa'nın Halk Oyunları Topluluğu Turkuaz yeni ve göz kamaştırıcı elbiseleri ile unutulmaz bir gösteri sundular. O gün

misafirlerimiz de vardı. Çok sevimli küçük bir azeri kızımız Sara Zamani azeri dansı ile ve Japon Kültür Topluluğunun dans grubu da renkli kıyafetleri ve dansları ile programımıza renk kattılar. Kutlamalara izleyici olarak katılan değişik yaş gruplarından herkes bu güzel günü hazırlayan gruba (Emel Yongacoğlu, Nurperi İçli, Figen Kum, Filiz Birbir, Bülent Günay, Gülnaz Buberöglü, Kevser Taymaz) tebrik ve teşekkürlerini sundular ve şahsen bu övgüleri grup adına hala almaktayım. **Burada sevgiyi nerede mi gördüm? Her yerde. Şiir ve şarkılarını okuyan çocukların gözlerinde, onları sahneye hazırlayan öğretmenlerinin onları kucaklamasının sıcaklığında, Turkuaz Halk Oyunları Topluluğunun dans ederken gülen yüzlerinde, onların arkasından koşuturan gönüllü ekibin kalp atışlarında ve elleri alkışlamaktan acıyan seyircilerin gönüllerinde.**

23 Nisan çalışmaları bir yandan devam ederken, Lale Festivali'nin hazırlıkları aylar öncesinden Semra Gülder'in yoğun çabaları ile yine bir ekip çalışması olarak götürüldü. Ekipte Zahide Sezerman, Bülent Günay, Yalçın Diker ve Gökçen Kaya, arkadaşımız Semra'nın işlerini kolaylaştırmak için yardımlarını esirgemediler. Festival 11 Mayıs'ta başladı. İlk gün yağmurlu idi ama daha sonraki günlerde güzel günlerimiz de çok oldu. Festivalin başlaması ile herşey dolu dizzin başladı. Hemen ertesi gün ilk paragrafta bahsettiğim serginin açılışı yapıldı. Sergi yine bir sevgi ürünü idi. Nasıl olmasın ki? Sanatın ve emeğin olduğu her yerde sevgi vardır. Sergi Laval Üniversitesi, Mimarlık ve Arkeoloji Bölümü öğrencilerinin, hocaları Prof. Aygen Törüner tarafından 1975 yılından beri büyük bir başarı ile yürütülen, Türkiye'nin çok değişik bölgelerinde yaptıkları 2.5 aylık eğitim çalışmalarının ürünü. "An Exhibition of Photographs and Sketches from Turkey, Country of Origin of theTulip" adlı sergi 21 Mayıs'a kadar Art Gallery For Her'de kaldı. Serginin açılış sırasında bir dostla sohbetimi, kırık bir Türkçe ile çok sıcak bir merhaba araladı. Önce biraz şaşkınlıkla İngilizce ya da Fransızca mı konuşsam diye düşündüm. Ama hiç gerek yoktu. Guillaume Rodrigue yanlış hatırlamıyorsam sekiz yıl Türkiye'de yaşamış ve eşi de Türk olan bir Kanadalı. Türkiye'ye gidişi ve eşi ile tanışması bu staj sayesinde olmuş ve sonra bu stajın Türkiye sorumlusu olmuş. Benim ya da

bir çoğumuzun görmediği yerlere gidip, halkla da kaynaşmış çalışmalarını yürütmüşler. İlerleyen dakikalarda bu stajı yıllardır büyük bir başarı ile yürüten Prof. Aygen Bey ile de sohbet şansım oldu. O arada Sayın Büyükelçimizden, Dergi Merhaba'ya Ottawa'dan destek olmamız yönünde istek alınca da Aygen Bey'le sohbetime bir gazeteci edasıyla başladım. İlk sorum, "bu sergi size şu anda ne hissettiriyor?" oldu. Eminim kendisi de yalanlamayacaktır, gözlerindeki, sesinin tonundaki ve ifade ediş tarzındaki heyecanını görmeliydiniz. Serginin burada oluş nedeni var diye söze başladı. Şöyle devam etti: Bu sergi Türkiye'ye giden öğrencilerin Türkiye'ye ne kadar sevgi ile baktıklarını gösteriyor. Bu sergiyi özel kılan Türkiye izlenimlerini "sevgi" ile paylaşan öğrencilerin Quebec'li oluşu. Bütün masrafları kendileri karşılıyorlar. Böylesi reklam var mıdır?

Sayın Hocamız, büyük bir heyecanla yıllara yayılı anılarını anlattı. Öğrencilerin çok farklı bir kültürden gelmelerine rağmen Türkiye'den nasıl iyi izlenimlerle ayrıldıklarını özellikle vurguladı. Guillaume da sohbetimize katılmıştı o ara ve o da hocamızı onaylıyordu sürekli olarak. Bu sohbette dikkatimi çeken ve benim daha dikkatli konuşmama neden olan Guillaume ve Aygen Bey'in Türkçe'yi kullanımı oldu. Etrafımda çok görüyorum, çoğumuz kolay ifade edeceğimizi düşünerek konuşmamıza İngilizce ya da Fransızca kelimeler hatta cümleler katıyoruz, ki itiraf edeyim ben de yapıyorum arada bir. **Fakat bu iki dostun konuşmasında bir tane dahi başka bir dilden kelimeye rastlamadım.** Bu hayranlığımı Aygen Bey'e ifade ettiğimde, neden başka dilden kelime kullanayım ki diye cevapladı beni. Kendisi 1967 yılından beri yurt dışında yaşamasına rağmen Türkiye'nin bağrından bugün çıkmış gibi. Dediğine göre, Türkiye'den uzak olmak O'nu Türkiye'ye daha da yakınlaştırmış. Saz çalma gibi, Türkiye'de öğrenemediği bir çok kültürel değerimizi uzaklarda öğrendiğini ifade etti.

Sanırım bu sergideki sevgiyi orada bulmamış olsanız bile hissediyorsunuzdur. Aygen Bey'in ve Guillaume'un sohbetinde, serginin emekçileri öğrencilerin kebab yerken çekilen fotoğraflarında, Türkiye'de çoğumuzun adım atmadığı köşelerini görerek resmettikleri çalışmalarında, sergiyi hazırlamada emeği geçen tüm Büyükelçilik